

Jde o každého, bez výjimky

---

 zvedavec.news/naokraj/2023/02/9546-jde-o-kazdeho-bez-vyjimky.htm

Lentilka

15.2.2023 Na okraj Témata: Úvahy 1253 slov

Při procházení různých reakcí, kdy je nevyřčeně užíván leitmotif osobní vyjímečnosti s důsledkem preference „odlišnosti“ (pro vyniknutí z šedého davu“) si myslím, že už je možná konečně čas zasadit to, co se vlastně děje, do prostoru a času, ve kterém žijeme.

Nejsme sami, což lze ukázat i na příkladě jednoduchého tvrzení „moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda jiného“, které je sice myšlenkově jednoduché, ale naprosto neuchopitelné, protože ta hranice není ani jednoznačná, ani pevná, ale naopak, je odvislá od síly, kterou je jedinec svou svobodu prosazovat. Z toho zcela imanentně vzniká zásadní problém všech společností, které dokážeme sledovat v naší historii. Ať už se jedná o jakékoli dosud prožité zkušenosti lidstva, vždy se pozornost upírala pouze na ty jednotlivce, kteří svou silou vymezovali nový a nový prostor pro sebe a nikoho vlastně ani nezajímalo, že toto se vždy dělo na úkor jiných. Jsme fascinováni králi, císaři, cary, prezidenty, diktátory, řediteli a vlastníky korporací, bohatci a jejich hlásnými troubami – propagandisty, protože oni zosobňují přesně tento model vidění světa: „Jde jen o vítěze – vítěz určuje pravidla“. Toto vidění světa je v západní společnosti předáváné jako esence zkušeností našich předků a je chápáno, jakože je zcela nadřazeno všem ostatním, protože je máme „vědecky“ odůvodněné a tedy i „jedině správné“. (Nechci zabřednout do ironie, tak tento směr utnu – snad se z toho dá pochopit jádro této myšlenky). Po celou dobu jsou průvodními znaky neustálé předsazování „ekonomiky“ nad „právem“ – protože přece „právo“ má ten „silnější“.

Problém tohoto vidění světa je v tom, že takto vedená společnost je odvislá od nekonečné expanze, která je nutnou součástí uplatňování této formy „práva na svobodu“. A tento problém je v této chvíli přesně tím, co západní společnost dohání (a dost možná už i dohnalo) do stavu vlastního sebezničení – celá Země je vlastně takto ve skutečnosti neuvěřitelně malá – na pochopení situace stačí slova jako „globalizace“ a „globální“ používaná v dnešním „západním“ světě jako axiomy té pravé „správnosti“.

Dostali jsme se s tímto způsobem vidění světa ale do slepé uličky. Na jedné straně jakási sebestředná „elita“ a na druhé straně mediálně zmasakrovaní jedinci, jejich vlastní osobnost je různými formami degradována do příslušníka otupělého davu, který je takto jedinou formou, kterou tyto elity jsou s to ovládat. Protože ale celková rovina lidstva není postavena na možnosti oddělení elit od onoho, jimi vytvářeného davu, nastávají konfrontace. Stále. V historii je mnoho odkazů.

Příčina všech těchto konfrontací je v principu používání síly k prosazení své osobní svobody na úkor jiných.

A z tohoto pochopení se rodí v porodních bolestech i nový pohled. Pohled na společnost, kde neplatí, že moje svoboda je to, co jsem si vyválčil, ale moje svoboda je dána tím, co dokáží udělat pro své okolí, aby ono samo nemělo potřebu o svou svobodu se „mnou“ bojovat, protože si navzájem uvědomujeme, že pouze společně jsme (a jedině tak můžeme být) skutečně svobodní a beze strachu.

I naše historie je protkána jedinci, formulujícími tuto myšlenku. Vezmu si na příklad třeba legendu o „našem“ Svatoplukovi a jeho synech.

Se „zmenšující“ se Zemí se tyto myšlenky objevovaly častěji a častěji, většinou u lidí, kteří je často sami ani nedokázali intelektuálně ani slovně uchopit, ale byli jimi až tak okouzleni, že se je snažili uplatňovat v praxi – a kupodivu dokázali strhávat obrovskou

podporu – a to i členů té „elity“. Ne vždy ale ta „elita“ měla – po zjištění oč vlastně jde – zcela čisté úmysly (jako například metoda „zabít“ květinové děti tím, že jim podstrčili „zážitky“ vytvářené uměle pomocí „léků“), ale tyto elity byly vlastně samy takto konfrontovány s tím, že jejich formy vytváření davu jsou jim vraceny zpět i s jejich „úroky“ – například třeba události Francouzské revoluce. (U pojmu „demokracie“ si nemohu odpustit jednu malou poznámku – celou řeckou „demokracii“, která platila pouze a jenom na velmi malou a úmyslně „jejich“ právem chráněnou skupinu, srovnatelnou s tou dnešní „elitou“ – svou prací a vlastně i svými životy „sponzorovali“ otroci, což je nám dnes zcela úmyslně zatajováno – a proto „demokracie“ fungovat nemůže – tedy myšleno pro všechny – pro elitu uměle sponzorovanou „davem“ to aktuální zkušenost a v elitářských snech je reálná budoucnost. Jejich.)

Jsou i pokusy přenést to expanzivní myšlení „do vesmíru“ – tzn. kolonizovat vesmír, jenže to je pouze myšlenka ve smyslu „jak ještě chvíli uhrát kousek času navíc“, kterážto je takto už viditelně nesmyslná.

Dalšími variantami jsou různé formy „odlidsnění země“, zablokování přirozeného vývoje, vytváření forem „rozděl a panuj“.

Doposud tyto „konfrontace s realitou“ vycházely impulzivně vždy z toho „davu“, který se pro tyto elity „jaksi“ vymknul z totální kontroly. Na zabezpečení své nadřazenosti tedy elity vydávají obrovské prostředky na různé moderátory a modulátory (každý zná „médiá“, „neziskovky“, globální instituce postavené na „soukromých“ základech), ale zdá se, že to nestačí, protože – a znovu – celá Země je pro tento způsob vidění světa již „malá“.

Teprve nedávno (v lidské historii skutečně nedávno) se začaly objevovat jedinci, chápající, že pro lidstvo nastala situace, kdy je potřeba provést revizi onoho myšlení z „doby kamenné“. Z počátku byli ne úplně pochopeni, ale i přesto dosahovali – pro elitu – nepříjemných pozitivních výsledků. Například Mahatma Gándhí

dokázal britské elitě, že dav je zmanipulovatelný i jinak, než si oni představují, různí (dle našeho chápání vytvářeného elitářskými médii) diktátoři také dokázali „získat“ své vlastní davy... A když tito „vůdci“ pochopili, jak jsou ovládáni skrze „globální“ nástroje a pokusili se toto ovládání ukončit, byli prohlášeni „zlem“ a „vypálení“ do kořenů (jeden příklad – Lybie).

Existuje ale forma společnosti postavená na pochopení, že existuje svoboda, která je skutečně a vědomě sdílená. První náznaky vytvářeli tzv. utopisté, ona i ta prvotní myšlenka Marxe vycházela ze stejných základů – jen u Marxe ji velmi přitížilo to, že on sám se cítil být členem oné elity, a důsledky byly v nemožnosti realizace. To se sice „snažil“ napravovat Uljanov, ale elita – skrze „vhodně vybrané spolupachatele“ – z toho nakonec dokázala vytvořit „příklad“, který měl skutečně odstrašit případné následovníky.

Jenže něco té elitě v tomto případě uniklo. A se ukazuje, že s vysokou pravděpodobností, je ta správná cesta.

Jak je v nadpise napsáno – jde o každého, bez výjimky.

Vytváření davu je možné pouze za předpokladu rozbití identity jedince. Pokud ale bude společnost vedena k bodu, kdy společnost sestává z jedinců (jednotlivců), kteří vědomě chtějí být členy společnosti a zároveň si uvědomují nutnost sdílení a vědomě souhlasí s principem sdílené svobody – de facto „otočení“ onoho Leninova „nejslabšího článku řetězu“, přesně ve smyslu, že celá společnost MUSÍ „počkat“ na skutečné pochopení následujícího „kroku“ (směru) i u toho „nejpomalejšího“ člena a navíc i aktivně tomuto vycházet vstříc, má šanci změnit statut „manipulovatelného davu“ na perspektivní společnost pro budoucnost.

Zákonitě je k tomu potřeba zcela zásadně změnit generacemi předávané (a elitářským myšlením přizpůsobené) vzorce chápání skutečnosti a společnosti v této realitě. Z onoho gaučově lenivého „ať to řeší jiní“, na vhodnější „my počkáme, než ti dojde, že se máš přidat

také“. Ano, má to velice nepříjemné asociace z dob minulých, kdy byl podobný směr „zmoderován“ do katastrofy – ale skutečně mne nenapadá, kde jinde začít, než v tom místě, kde ta moderace začala a celé to „poslala do kytek“.

Tato změna myšlení je pro totální většinu srozumitelná, ale v jejich „světech“ vlastně zcela neproveditelná. Potřebují k jejímu uvození „vnější podněty“. A možná toto je pro mně i vysvětlení toho, co se skutečně aktuálně děje. Jen je potřeba „slézt“ z toho myšlenkového gauče a začít hledat – ne vlastní světy – ale svět, který je pro nás všechny skutečně společný.

A opravdu – „Jde o každého, bez výjimky“.

Známka 1.8 (hodnotilo 25)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

1 příspěvků

(1 nový)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF